

Kerstin Gierová

Zelená jako smaragd

Láska nezná čas

COOL
BOO

COO
BOO

Kerstin Gierová

Zelená
jako smaragd

Láska nezná čas

Kerstin Gierová

Zelená
jako smaragd
Láska nezná čas

COO
BOO

*Pro všechny holky na světě, co mají srdce z marcipánu
(A myslím opravdu všechny holky.
Protože je to vždycky stejné, ať je vám 14 nebo 41).*

Přeložila Tereza Pecková

Title of the original German edition:

Smaragdgrün – Liebe geht durch alle Zeiten

by Kerstin Gier © 2010 by Arena Verlag GmbH,

97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Tereza Pecková, 2013

ISBN 978-80-7447-258-9

*„Naděje“ je to s křídly,
co hnízdí uvnitř nás
a pěje píseň beze slov
a stále zvedá hlas.*

Emily Dickinsonová

Prolog

Belgravia, Londýn, 3. července 1912

„Z toho bude ošklivá jizva,“ konstatoval doktor, aniž by zdvihl hlavu.

Paul se křivě pousmál. „No, v každém případě je to lepší než amputace, kterou předpovídala tady slečna Ustrašená.“

„Moc vtipné!“ prskla Lucy. „*Nejsem* ustrašená a ty... *pane neskutečně Lehkovážný*, odpusť si ty legrácky! Dobře víš, jak rychle se může taková rána zanítit, a pak je člověk v téhle době rád, že vůbec zůstane naživu: Žádná antibiotika a doktoři široko daleko jsou jen nevzdělaní břídilové!“

„No, to vám tedy děkuji,“ podotkl doktor a potíral čerstvě zašitou ránu nahnědlou pastou. Pekelně to pánilo a Paul pouze s námahou potlačoval úšklebek. Pevně doufal, že to neudělá flek na lenošce lady Tilneyové.

„Za to nemůžete.“ Paul si všiml, že Lucy se ze všech sil snaží znít přátelsky, a dokonce se pokusila o úsměv. Poněkud vzteklý úsměv, ale snaha se přece počítá. „Jsem přesvědčena, že děláte, co můžete,“ řekla.

„Doktor Harrison *je* nejlepší,“ ujistila ji lady Tilneyová.

„A taky jediný...“ zamumlal Paul. Najednou byl neuvěřitelně unavený. V tom nasládlém nápoji, který mu dal lékař, byl určitě prášek na spaní.

„Především dovedu mlčet,“ dodal doktor Harrison. Paulova ruka byla ovázána sněhobílým obvazem. „A upřímně řečeno si nedovedu představit, že se tržné a řezné rány budou za osmdesát let ošetřovat jinak, než činím teď.“

Lucy se zhluboka nadechla a Paul už tušil, co bude následovat. Z jejího vyčesaného drdolu se uvolnila jedna lokna a ona si ji s bojovným výrazem v tváři zastrčila za ucho. „No, ošetřují se nejspíš zhruba stejně, ale bakterie... to jsou takové jednobuněčné organismy, které –“

„Tak dost, Lucy!“ skočil jí Paul do řeči. „Doktor Harrison moc dobře ví, co jsou to bakterie!“ Rána ho pořád strašlivě pálila a cítil se tak vyčerpaný, že by nejradši prostě zavřel oči a trochu si zdřímnul. Ale to by Lucy rozčílilo ještě víc. Přestože její modré oči sršely vztekem, skrývala se v nich jen starost a – což bylo horší – strach, to dobře věděl. Kvůli ní na sobě nesměl nechat znát ani svůj špatný fyzický stav, ani zoufalství. Takže prostě mluvil dál. „Koneckonců nejsme ve středověku, ale ve dvacátém století, ve století průkopnických vynálezů. První EKG je již loňský snůh, za pár let už budeme znát původce syfilis, a dokonce i léčbu.“

„Ach, tady někdo dával pozor ve výuce mysterií.“ Lucy vypadala, že každou chvíli vybuchne. „To se ale máš!“

„A loni získala Marie Curie Nobelovu cenu za chemii,“ doplnil doktor Harrison.

„A co že to vynalezla? Atomovku?“

„Někdy jsi tak strašlivě nevzdělaná. Marie Curie objevila radioak–“

„Bože, prostě *sklapni!*“ Lucy si založila ruce na prsou a vztekle se na Paula podívala. Káravého pohledu lady Tilneyové si vůbec nevšimla.

„Svoje přednášky si teď můžeš strčit někam! Mohl! Jsi! Umřít! Můžeš mi prosím prozradit, jak bych bez tebe měla tu katastrofu odvrátit?“ V tomhle místě se jí zlomil hlas. „Nebo jak bych bez tebe měla žít dál?“

„Je mi to líto, princezno.“ Neměla ani tušení, jak *moc* mu to bylo líto.

„Pche,“ odsekla na to Lucy. „Tyhle psí oči si můžeš taky odpustit.“

„Je naprosto zbytečné se zabývat něčím, co by se bývalo mohlo stát, mé dítě,“ řekla lady Tilneyová a zavrtěla hlavou. Doktor Harrison si zatím posbíral svoje nástroje do lékařské brašny. „Všechno přece dopadlo dobře. Paul měl štěstí v neštěstí.“

„Jen proto, že to mohlo skončit hůř, to ještě neznamená, že všechno dobře dopadlo!“ vykřikla Lucy. „Nic nedopadlo dobře, vůbec nic!“ Oči se jí zalily slzami a Paulovi ten pohled skoro lámal srdce. „Jsme tu teď tři měsíce a nedosáhli jsme ničeho z toho, co jsme si naplánovali, naopak! Všechno jsme jenom zhoršili! A když už pak máme ty zatracené papíry konečně v ruce, dá je Paul prostě pryč!“

„To bylo možná trošku předčasné.“ Hlava mu klesla na polštář. „Ale v tom okamžiku jsem měl zkrátka pocit, že dělám správnou věc.“ A to proto, že se cítil tak zatraceně blízko smrti. Moc nescházelo a čepel kordu lorda Alastaira dokonala zbytek. To ovšem nemohl Lucy za žádnou cenu říct. „Když budeme mít Gideona na své straně, je ještě šance. Jakmile si přečte ty papíry, pochopí, o co nám jde.“
Doufejme.

„Ani my sami nevíme přesně, co v těch papírech stojí! Možná jsou zašifrované nebo... ach, ty vlastně *vůbec* nevíš, cos to Gideonovi dal,“ řekla Lucy. „Lord Alastair ti mohl

podstrčit cokoli: staré účty, milostné dopisy, prázdné listy...“

Tohle přišlo Paulovi taky na mysl, ale co se stalo, nemůže se odestát. „Někdy člověk musí prostě trochu věřit,“ zamumlal a přál si, aby se to týkalo i jeho. Ještě víc než myšlenka, že možná dal Gideonovi bezcenné papíry, ho sužovala představa, že ten chlapec šel s těmi podklady rovnou za hrabětem Saint Germainem. To by znamenalo, že dal z ruky jejich jediný trumf. Jenže Gideon řekl, že Gwendolyn miluje, a způsob, jakým to řekl, byl tak nějak... přesvědčivý.

„Slíbil mi to,“ chtěl říct Paul, ale bylo z toho jen neslyšné zašeptání. Kromě toho by to stejně byla lež. Gideonovu odpověď už nestihl.

„Byl to hloupý nápad, chtít spolupracovat s Florentskou aliancí,“ slyšel říkat Lucy. Oči se mu zavíraly. Ať už mu doktor Harrison podal cokoli, účinkovalo to neuvěřitelně rychle.

„Ano, já vím, já vím,“ pokračovala Lucy. „Byl to *moj* hloupý nápad. Měli jsme tu věc vzít do vlastních rukou.“

„Ale vy nejste žádní vrazi, mé dítě,“ poznamenala lady Tilneyová.

„Copak je v tom nějaký morální rozdíl, jestli někoho sama zavraždím, nebo si to u někoho objednáím?“ Lucy ztěžka vzdychla, a přestože jí lady Tilneyová rázně odporovala („Děvče, neříkej takové věci! Žádnou vraždu jste si přece neobjednali, pouze jste předali pár informací dál!“), zněla najednou bezútešně: „Vážně jsme pokazili, co se jen dalo, Paule. Za tři měsíce jsme promarnili jen spoustu času a peněz lady Margret a mimo to jsme do téhle záležitosti zatahli příliš mnoho lidí.“

„Jsou to peníze lorda Tilneyho,“ opravila ji lady Tilneyová. „Žasla bys, za co všechno jinak své peníze utrácí. Koňské dostihy a tanečnice jsou to nejneškodnější – té trošky, co jsem vyčlenila pro naši záležitost, si vůbec nevšimne. A když, pak by měl být natolik gentleman, aby o tom neztratil ani slovo.“

„A podle mě by byla veliká škoda, kdybyste mě do té záležitosti nezasvětili,“ ujistil ji doktor Harrison a pousmál se. „Můj život mi zrovna začal připadat krapet nudný. Koneckonců se každý den nesečkáte s cestovateli časem, kteří přijdou z budoucnosti a všechno ví nejlíp. A mezi námi: způsob řízení pana de Villierse a Pinkerton-Smythe jednoho téměř navádí ke vzpouře.“

„Nicméně,“ řekla lady Tilneyová, „tenhle samolibý Jonathan vyhrožoval své ženě, že ji doma zamkne, pokud bude i nadále sympatizovat se sufražetkami.“ Napodobila nevrlý mužský hlas: „*Co bude další? Volební právo pro psy?*“

„No, proto jste mu taky vyhrožovala, že mu jednu vlepíte,“ konstatoval doktor Harrison. „To byl mimochodem konečně jednou čajový dýchánek, na kterém jsem se nenudil.“

„Ale tak to přece nebylo. Já jsem pouze řekla, že se nemohu zaručit za to, co udělá má pravá ruka příště, když se bude nadále takto hloupě vyjadřovat.“

„Když bude nadále říkat takové slabomyslnosti, tak to bylo přesně,“ opravil ji doktor Harrison. „Vím to přesně, protože mě to nesmírně ohromilo.“

Lady Tilneyová se usmála a podala lékaři ruku. „Dovedu vás ke dveřím, pane Harrisone.“

Paul se pokusil otevřít oči a zvednout se, aby lékaři po-

děkoval. Nepodařilo se mu ani jedno. „Mcvá... kju,“ zahuhňal z posledních sil.

„Co ksakru bylo v tom, co jste mu dal?“ křikla Lucy za doktorem Harrisonem.

Otočil se ve dveřích. „Jen pár kapek morfinové tinktury. Docela neškodné!“ Lucyin rozhořčený výkřik už Paul neslyšel.

Ze záznamů Strážců

30. března 1916

Heslo dne: *Potius sero quam nunquam.*

(Livius)

Jelikož se v Londýně s odvoláním na naše zdroje u tajné služby očekávají další nálety německé námořní letky, rozhodli jsme se okamžitě postupovat podle bezpečnostního protokolu fáze jedna. Chronograf byl na dobu neurčitou umístěn do dokumentační místnosti a lady Tilneyová, můj bratr Jonathan a já budeme společně elapsovat odtamtud a omezíme se na denní doporučenou dobu tři hodin. Cestování do 19. století by v této místnosti nemělo způsobovat problémy; v noční dobu se tam sotva kdy někdo zdržoval a v záznamech není o návštěvě z budoucnosti ani zmínka, proto předpokládáme, že si naší přítomnosti nikdy nikdo nevšimne.

Jak se dalo očekávat, lady Tilneyová se vzpírala upustit od svých zvyklostí a podle svých vlastních slov „nespatřovala v naší argumentaci prázdnou logiku“, ale nakonec se musela podřídít rozhodnutí velmistra.

Válečné časy zkrátka vyžadují zvláštní opatření. Elapsování dnes odpoledne do roku 1851 pak proběhlo překvapivě poklidně, možná proto, že má starostlivá choť nám s sebou dala své nenapodobitelné čajové

koláčky a my se vyvarovali takových témat ke žhavé diskusi, jako je volební právo pro ženy. Lady Tilneyová sice litovala, že jsme nemohli jít na světovou výstavu do Hyde Parku, ale protože jsme s ní lítost v tomto bodě sdíleli, nezvrtl se rozhovor v hádku. Návrhem, abychom si od zítřka ukracovali čas pokerem, pak přece jen ukázala svou excentrickou stránku.

Počasí dnes: slabé mrholení a jarních 16 stupňů Celsia

Zpráva: Timothy de Villiers, Vnitřní kruh

1.

Špička kordu mířila přesně na mé srdce a oči mého vraha byly jako černé díry, které hrozily, že pohltí vše, co se k nim příliš přiblíží. Věděla jsem, že neuniknu. Nemotorně jsem klopýtala pár kroků dozadu.

Ten muž mě pronásledoval. „Sprovodím z povrchu zemského, co Bůh nechtl! Tvoje krev nechť napojí zemi!“

Na jazyku jsem měla přinejmenším dvě trefné odpovědi na takhle pateticky zachroptěná slova (Napojí zemi – HALÓ! Je tu dlážděná podlaha!), ale samou panikou jsem ze sebe nic nedostala. Muž beztak nevypadal, že by v téhle situaci můj humor ocenil. Nebo že by vůbec dovedl ocenit humor.

Zapotácěla jsem se ještě o krok zpátky a narazila zády do zdi. Můj protivník se hlasitě rozesmál. No dobře, možná měl přece jen smysl pro humor, jenom maličko jiný než já.

„Nyní zemřeš, démone!“ vykřikl a bez dalších okolků mi zabořil meč do prsou.

S výkřikem jsem prudce vyskočila. Byla jsem skrz naskrz propocená a srdce mě bolelo, jako by ho doopravdy proklála čepel. To byl ale sen. Ovšem – opravdu mě to udivuje? Včerejší události (a předvčerejší) nevolají zrovna po tom se pohodlně zavrtat pod peřinu a usnout spánkem spravedlivých. Spíš to bylo tak, že mi v hlavě bušily nechtě-

né myšlenky jako divoce bující masožravé rostliny. *Gideon to všechno jen hrál. Nemiluje mě.*

„*Nejspíš se nemusí ani příliš snažit, aby přilákal dívčíno srdce,*“ slyšela jsem říkat hraběte Saint Germaina sametovým hlubokým hlasem znovu a znovu. A: „*Nic se nedá snáze odvodit než reakce zamilované ženy.*“

No a jak reaguje zamilovaná žena, když zjistí, že ji obehlali a manipulovali s ní? Správně; celé hodiny telefonuje s nejlepší kamarádkou a pak bezesně sedí ve tmě a ptá se sama sebe, proč ksakru naletěla tomuhle klukovi, a zároveň si touhou může oči vyplakat... to se fakt dá celkem snadno odvodit.

Čísla svítící na budíku vedle mé postele ukazovala 3:10, což znamenalo, že jsem si musela zdřímnout, a dokonce jsem spala víc než dvě hodiny. A někdo – máma? – musel přijít dovnitř a přikrýt mě, protože si vzpomínám jen na to, jak jsem se s pokrčenými koleny choulila na posteli a poslouchala, jak mi příliš rychle bije srdce.

Vlastně je divné, že může zlomené srdce vůbec ještě bít.

„Připadá mi, že se skládá jen z rudých ostrých střeptů, které mě řezou zevnitř a nechají mě vykrváct!“ Tak jsem se Leslie pokusila popsat stav svého srdce (o. k., zní to přinejmenším tak pateticky jako ten chrapťoun z mého snu, ale pravda je někdy tak... kýčovitá). A Leslie mi soucitně pověděla: „Přesně vím, jak se cítíš. Když se se mnou Max rozešel, myslela jsem napřed, že samým trápením umřu. A to na několiknásobné selhání orgánů. Protože na všech těch rčeních něco je: Láska prochází žaludkem, láme srdce, svazuje hruď a... ehm, když mu pak něco přeletí přes nos... Ale zaprvé to přejde, zadruhé to není tak beznadějně, jak se zdá, a zatřetí tvoje srdce není ze skla.“

„Z kamene, ne ze skla,“ opravila jsem ji vzlykavě. „Moje srdce je drahokam, který Gideon roztříštil na tisíc kousků, přesně jak to bylo ve vizi tety Maddy.“

„To zní sice docela cool, ale – ne! Ve skutečnosti jsou srdce z docela jiného materiálu. To mi vážně můžeš věřit.“ Leslie si odkašlala a její hlas najednou zněl slavnostně, jako by mi právě svěřovala největší tajemství světové historie: „Jedná se o mnohem houževnatější, nerozbitný a znovuformovatelný materiál. Vyroben podle tajné receptury.“

Další odkašlání, aby vystupňovala napětí. Bezděčně jsem zadržela dech. „Jako *marcipán!*“ oznámila Leslie.

„Marcipán?“ Na okamžik jsem přestala vzlykat a musela jsem se zakřenit.

„Jo, marcipán!“ zopakovala Leslie smrtelně vážně. „Ten dobrý s mandlemi.“

Skoro jsem se rozhihňala. Pak jsem si ale vzpomněla, že jsem přece nejnešťastnější holka na celém světě, popotáhla jsem a řekla: „Jestli je to tak, Gideon mi kus srdce *ukousnul!* A okousal taky celou tu čokoládu okolo. Měla jsi vidět, jak se koukal, když...“ Než jsem znovu stihla začít, Leslie nahlas vzdychla.

„Gwen, fakt to říkám nerada, ale tohle tvoje kňourání nikomu nepomůže. Musíš s tím přestat!“

„Nedělám to schválně,“ ujistila jsem ji. „Kňourá se to ze mě samo. Jednu chvíli jsem přece byla nejšťastnější holka na světě, ale pak mi řekl, že...“

„O. k., Gideon se choval jako pitomec,“ vpadla mi Leslie rychle do řeči. „I když vůbec nechápu proč. Proč by se jako měly zamilovaný holky líp ovládat? Řekla bych, že je to přesně naopak. Zamilovaný holky jsou jako časovaný bomby. Nedá se předvídat, co udělají příště. Jestli se v tomhle

Gideon a jeho šovinistický kamarádíček hrabě kolosálně nepletou.“

„Vážně jsem si myslela, že mě miluje. Že to všechno jen hrál, je tak...“ Sprosté? Kruté? Žádné slovo zjevně nedovede dostatečně popsat moje pocity.

„Ale zlato! Za jiných okolností by ses pro mě za mě mohla užírat v sebelítosti celé týdny. Ale to si teď prostě nemůžeš dovolit. Potřebuješ energii na jiné věci. Abys přežila, například.“ Leslie zněla nezvykle přísně. „Takže se teď laskavě koukej sebrat!“

„To říkal i Xemerius. Než beze slova zmizel a nechal mě samotnou.“

„Ta malá neviditelná příšera má pravdu! Musíme si teď zachovat čistou hlavu a projít si všechna fakta. Fuj, co to je? Počkej, musím otevřít okno, Bertie vypustil jeden ze svých strašných omamných prdů... zlý pejsek! Kde jsme skončili? Jo, přesně, nejdřív musíme zjistit, co tvůj dědeček schoval u vás v domě.“ Lesliin hlas přeskočil trochu výš. „Raphael se ukázal být celkem užitečným, řekla bych. Možná není tak pitomej, jak se zdá.“

„Jak se *tobě* zdá, chtěla jsi asi říct.“ Raphael byl Gideonův mladší bratr, který teď chodil na naši školu. Objevil, že hádanka, kterou mi nechal můj dědeček, ve skutečnosti skrývá souřadnice. A ty vedly přímo do našeho domu. „Dost by mě zajímalo, kolik toho Raphael pobral z tajemství Strážců a Gideonových cest časem.“

„Možná víc, než bys čekala,“ řekla Leslie. „Každopádně mi moji historiku, že mysteriózní hry jsou teď v Londýně poslední výkřik módy, nesežral, ani trošku. Ale byl dost chytrý na to, aby se nevyptával.“ Udělala malou pauzu. „Má docela pěkný oči.“

„To rozhodně.“ Oči má fakt pěkné, pokud si dobře vzpomínám, Gideon má úplně stejné. Zelené a orámované hustými tmavými řasami.

„Ne že by mě to teda nějak zvlášť ohromovalo, je to jen konstatování...“

„*Zamiloval jsem se do tebe.*“ Gideon to řekl naprosto vážně a díval se mi přitom zpříma do očí. A já na něj civěla a věřila mu každé slovo! Znovu mi začaly téct slzy a skoro jsem neslyšela, co Leslie říká.

„... ale doufám, že je to pořádně dlouhý dopis nebo něco jako deník, v kterém ti tvůj dědeček vysvětluje všechno, co ti ostatní zamlčeli, a možná ještě trošku víc. Pak už bychom nemusely tápat v temnotě a mohly konečně vymyslet nějaký pořádný plán...“

Takové oči by se měly zakázat. Nebo by měl být zákon, podle kterého by kluci s tak pěknýma očima směli chodit venku jen se slunečními brýlemi. Jediná výjimka by byla, kdyby k tomu měli i obrovské plachťáky nebo tak něco...

„Gwenny? Ty snad znova brečíš!?“ Leslie teď zněla přesně jako paní Counterová, naše učitelka zeměpisu, když jste jí pověděli, že jste zapomněli domácí úkol. „Zlato, to není dobrý! Takhle si jenom kroutíš dýkou v ráně. Musíš s tím přestat! Potřebujeme...“

„... chladnou hlavu! Máš pravdu.“ Ačkoli mě to stálo přemáhání, pokusila jsem se potlačit vzpomínku na Gideonovy oči a dostat do svého hlasu maličko naděje. Aspoň to jsem Leslie dlužila. Koneckonců ona mě bez diskusí už tak dlouho podporovala. Než zavěsí, musela jsem jí proto bezpodmínečně říct, jak jsem ráda, že ji mám. (I když jsem přitom znovu začala trochu brečet, ale tentokrát to bylo pohnutím.)

„A jak já!“ ujistila mě Leslie. „Můj život by byl bez tebe tak nudný.“ Když jsme domluvily, bylo krátce před půlnocí a já se na pár minut opravdu cítila líp, ale teď, deset minut po třetí, bych jí nejradši opět zavolala a celé to znova probrala.

Většinou nemám sklony kňourat, je to poprvé v životě, co mám srdcebol. A myslím opravdový srdcebol. Takový ten druh, co doopravdy bolí. Všechny ostatní věci jdou při tom stranou. Dokonce i přežít je vedlejší. Upřímně: Myšlenka na smrt nebyla v tomhle okamžiku vůbec nepřijemná. Nakonec bych nebyla první, která zemřela na zlomené srdce, pak bych se nacházela v nejlepší společnosti: Malá mořská víla, Julie, Pocahonthas, Dáma s kaméliemi, madam Butterfly – a teď i já, Gwendolyn Shepherdová. Dobré na tom bylo, že bych si mohla ušetřit to kroucení dýkou, protože jsem se cítila tak mizerně, že jsem určitě měla souchotiny, a na to se umírá mnohem idyličtěji. Ležela bych na posteli bledá a krásná jako Sněhurka, vlasy rozhozené na polštáři. Gideon by klečel vedle mě a hořce litoval, co udělal, zatímco já bych šeptala svá poslední slova...

Ale předtím musím nutně čurat.

Mátový čaj se spoustou cukru a citronu byl v naší rodině všeobecný lék na trápení a já jsem vypila celou konvici. Máma si totiž okamžitě všimla, že mi není dobře, jen co jsem vlezla do dveří. Nebylo to ostatně žádné umění, protože od samého pláče jsem měla oči jako králík. Určitě by mi nespolkla, že jsem cestou domů z hlavního sídla Strážců v limuzíně musela krájet cibuli, což mi jako výmluvu navrhoval Xemerius.

„Ti zatracení Strážci ti něco udělali? Co se stalo?“ ze-

ptala se a přitom zvládla vypadat jak soucitně, tak nesku-
tečně rozčileně najednou. „Já toho Falka zabiju, jestli...“

„Nikdo mi nic neudělal, mami,“ ujistila jsem ji rychle.
„A nic se nestalo.“

„A to ti má věřit? Proč jsi neřekla to s tou cibulí? Nikdy
na mě nedáš.“ Xemerius zadupal pařátem do země. Byl to
malý kamenný démon chrliče s velkýma ušima, netopý-
řími křídly, dlouhým šupinatým dračím ocasem a dvěma
malými rohy na hlavě, co vypadala trochu jako kočičí. Bo-
hužel byl jen zpola tak roztomilý, jak vypadal, a bohužel
nikdo kromě mě neslyšel jeho nestoudné poznámky, a ne-
mohl mu v tom tudíž zabránit. Že jsem dovedla vidět démon-
y chrliče a jiné duchy a od malička s nimi mluvila, byla
mimochodem jedna z mých bizarních vlastností, se kterou
jsem musela žít. Jiné byly ještě bizarnější a já sama jsem
věděla sotva dva týdny, že patřím k tajnému kruhu dvanácti
cestovatelů časem a každý den musím na pár hodin skákat
do minulosti. Původně měla tohle prokletí, totiž pardon,
dar moci cestovat časem zdědit moje sestřenice Charlotte,
která by se na to hodila mnohem víc, ale nakonec se zjistilo,
že jsem to já. Což mi vlastně mělo dojít už dávno, protože si
vždycky vytáhnu Černého Petra, totiž v přeneseném slova
smyslu. Když jsme si ve škole před Vánoci losovali, kdo dá
komu dárek, já si vytáhla učitelku (a co byste, prosím pěkně,
dali svojí učitelce?), když mám lístky na koncert, docela ur-
čitě onemocním (případně ráda onemocním o prázdni-
nách), když chci vypadat extra dobře, udělá se mi na čele
beďar velký jako třetí oko. Cestování v čase se sice na první
pohled nedá s beďarama srovnávat, a možná to dokonce
zní záviděnímhodně a zábavně, ale není. Je to spíš otravné,
náročné na nervy a nebezpečné. A abych nezapomněla,

kdybych tuhle blbou schopnost nezdělila, nikdy bych nepoznala Gideona, což znamená, že by moje srdce – ať už je z marcipánu nebo ne – bylo ještě vcelku. Ten zmetek je totiž taky jeden z dvanácti cestovatelů časem. Jeden z mála, kteří ještě žijí. Ostatní můžeme potkat jen v minulosti.

„Plakala jsi,“ konstatovala máma.

„Vidíš,“ křiknul Xemerius. „Teď tě vymačká jako citron, už tě ani na vteřinu nespustí z očí a z hledání pokladu dnes v noci nic nebude.“

Zaksichtila jsem se na něj, abych dala najevo, že dneska večer rozhodně poklady hledat nehodlám. No jo, co jiného se dá dělat s neviditelnými kamarády, když nechcete, aby vás ostatní považovali za blázna, protože mluvíte se vzduchem.

„Řekni, že jsi zkoušela svůj pepřový sprej a omylem sis stříkla do očí,“ zakokrhla vzduch.

Ale na to, abych lhala, jsem byla příliš vyčerpaná. Podívala jsem se na mámu uplakanýma očima a jednoduše šla s pravdou ven. A chtělo to odvahy. „To jen... není mi dobře, protože... je to taková holčičí záležitost, víš?“

„Ale zlatíčko...“

„Zavolám Leslie a to mi určitě hned pomůže.“

Ke Xemeriusovu a mému velkému překvapení se máma s tímhle vysvětlením spokojila. Uvařila mi čaj, konvici spolu s mým oblíbeným puntíkatým hrnkem postavila na noční stolek, pohladila mě po hlavě a jinak mě nechala být. Dokonce si odpustila obvyklé časové omezení. („Gwen! Už bude deset, telefonuješ tři čtvrtě hodiny!“) Někdy fakt je nejlepší máma na světě.

S povzdychem jsem přehodila nohy přes okraj postele a capkala směrem ke koupelně. Ovál mě studený vítr.

„Xemeriusi? Jsi tady?“ zeptala jsem se polohlasně a namhatala vypínač.

„Přijde na to.“ Xemერიus se klátil hlavou dolů z lustru na chodbě a mžoural do světla. „Jenom jestli se zas neproměníš v pokojovou fontánu!“ Jeho hlas byl najednou vysoký a ubrečený, když mě – bohužel dost věrně – napodoboval. „*A on pak říkal, nemám tušení, o čem tu mluvíš, a já pak řekla, ano nebo ne a on na to řekl, jo, ale prosím přestaň brečet...*“ Teatrálně si povzdychl. „Holky jsou fakt ta nejúnavnější sorta lidí, která existuje. Hned po finančních úřednících v důchodu, prodavačkách v galanterii a předsedech spolku zahrádkářů.“

„Za nic neručím,“ šeptla jsem, abych nevzbudila zbytek rodiny. „Radši vůbec nemluvme ty-víš-o-čem, protože jinak... no, pokojová fontána se zas spustí.“

„Stejně už jeho jméno nemůžu ani slyšet. Podnikneme teď něco smysluplného? Jako třeba pátrání po pokladu?“

Spánek by byl možná o něco smysluplnější, ale bohužel jsem byla naprosto vzhůru. „Pro mě za mě můžeme začít hledat. Ale napřed si ještě odskočím tady s čajem.“

„He?“

Ukázala jsem na dveře na záchod.

„Ach tak,“ pochopil Xemერიus. „Počkám tady.“

V zrcadle v koupelně jsem vypadala mnohem líp, než jsem čekala. Po souchotinách ani památky. Jenom oční víčka jsem měla opuchlá, jako bych se trochu moc nama-lovala růžovými stíny.

„Kdes vlastně celou dobu byl, Xemeriusi?“ zeptala jsem se, když jsem se vrátila na chodbu. „Nebyls náhodou u...?“

„U koho?“ Xemერიus nasadil pobouřený obličej. „Ptáš se snad na Toho, jehož jméno nesmíme vyslovit?“

„Hm, jo.“ Jen bych moc ráda věděla, co Gideon večer dělal. Jak asi vypadá rána na jeho paži? A jestli o mně třeba s někým nemluvil? Něco jako: „*To je všechno obrovské nedorozumění. Samozřejmě že Gwendolyn miluju. Nikdy jsem na ni nic nehrál.*“

„Neee, ne, na to nenaletím.“ Xemerius rozpráhl křídla a snesl se na podlahu. Jak tak přede mnou seděl, dosahoval mi sotva nad kolena. „A taky jsem vůbec nebyl pryč. Rozhlížel jsem se po domě. Jestli má někdo z nás najít ten poklad, budu to já. Už proto, že jinak tu nikdo jiný nedovede procházet zdmi. Nebo prohrabat šuplíky tvjí babičky, aniž by ho při tom někdo načapal.“

„Musí to mít přece taky nějaké výhody, že jsi neviditelný,“ řekla jsem a přešla fakt, že Xemerius nemůže prohrabat vůbec nic, protože svými dušními pařáty nedovede vytáhnout ani ten šuplík. Žádný duch, kterého jsem doposud poznala, nebyl schopen posouvat předměty. Většina z nich nezvládala ani studený prúvan. „A víš, že nehledáme poklad, ale indicii od mého dědečka, která nám má nějak pomoci?“

„Tenhle barák je plnej potenciálních pokladů. A to ani nemluvím o všemožných úkrytech,“ pokračoval Xemerius nepohnutě. „Zdi v prvním patře jsou částečně dvojité, mezi nimi jsou chodbičky, které rozhodně nebyly míněné pro lidi s tlustým pozadím, tak uzounké jsou.“

„Fakt?“ Tyhle chodbičky jsem ještě neobjevila. „A jak se do nich dostaneme?“

„Ve většině pokojů jsou dveře prostě za tapetou, ale vždycky je ještě jeden vchod ze skříně tvjí pratety a další za tou masivní kredencí v jídelně. A v knihovně klasicky schovaný za policemi. Z knihovny se taky mimochodem

dá dostat ke schodišti k bytu pana Bernharda a je tam ještě jedno další vedoucí do druhého patra.“

„To by vysvětlovalo, proč se vždycky objeví zničehonic,“ zamumlala jsem.

„To není všechno! Ve velké krbové šachtě u zdi k domu číslo 83 vede žebřík, po kterém se dá vylézt až na střechu. Z kuchyně se do šachty dostat už nedá, tam je krb zazděný, ale ve skříni na konci chodby v prvním patře je záklopka dost velká i pro Santa Clause. Nebo pro vašeho příšerného sluhu.“

„Nebo pro kominíka.“

„A co teprve sklep!“ Xemerius dělal, jako by mou námitku neslyšel. „Jestlipak vaši sousedi vědí, že tam jsou tajné dveře do jejich domu? A že pod vaším sklepem je ještě jeden sklep? Ovšem nesmíš mít strach z pavouků, jestli tam chceš něco hledat.“

„Tak napřed budeme hledat někde jinde,“ řekla jsem rychle a docela jsem přitom zapoměla šeptat.

„Kdybysme věděli, co hledáme, bylo by to samozřejmě jednodušší.“ Xemerius se zadní packou poškrábal na bradě. „Takhle to může být prakticky cokoli: vycpaný krokodýl v bočním traktu, lahev skotské za knihami v knihovně, svazek dopisů v tajné přihrádce sekretáře tvojí pratety, bedna v dutině zdi...“

„Bedna ve zdi?“ přerušila jsem ho. A co byl boční trakt?

Xemerius přikývl. „Ach, myslím, že jsi vzbudila svého bratra.“

S úlekem jsem se otočila. Můj dvanáctiletý bratr Nick stál ve dveřích svého pokoje a rukama si projížděl rozčuchané zrzavé vlasy. „S kým to mluvíš, Gwenny?“

„Je noc,“ zašeptala jsem. „Běž zase spát, Nicku.“

Nick se na mě nerozhodně podíval a já viděla, jak byl najednou z vteřiny na vteřinu vzhůru. „Ve zdi je nějaká bedna?“

„Já... chtěla jsem po ní pátrat, ale myslím, že bude lepší, když počkám, až bude světlo.“

„Nesmysl!“ protestoval Xemerius. „Vidím potmě jako... řekněme jako sova. Kromě toho sotva budeš moct prohledávat dům, až budou všichni vzhůru. Leda bys u toho chtěla společnost.“

„Mám baterku,“ řekl Nick. „Co je v té bedně?“

„To nevím přesně.“ Chvilí jsem přemýšlela. „Možná něco od dědečka.“

„Hmm,“ konstatoval Nick zaujatě. „A kdepak je ta bedna schovaná?“

Tázavě jsem se podívala na Xemeriusa.

„Viděl jsem ji po straně v tajné chodbě za tím tlustým mužem s licousy na koni,“ řekl Xemerius. „Ale kdo by schovával tajné zprávy... ehm, poklady do takové nudné truhly? Ten krokodýl mi připadá mnohem nadějnější. Kdo ví, čím je vycpaný? Jsem pro, abysme ho rozpárali.“

Protože já a krokodýl jsme už měli tu čest, byla jsem proti. „Napřed se podíváme do té bedny. Dutina ve zdi nezní vůbec špatně.“

„Nuuuuuda,“ zakrákal Xemerius. „Nejspíš si tam jen některý z tvých předků před svou starou schovával tabák do fajfky... nebo...“ Očividně ho napadlo něco, co ho povzbudilo, protože najednou se zubil od ucha k uchu. „... rozčtvrcenou neposlušnou služebnou!“

„Ta bedna je v tajné chodbě za obrazem našeho prapraprastrýce Huga,“ vysvětlila jsem Nickovi. „Ale...“

„Skočím pro baterku!“ Můj bratr se bleskurychle otočil.

Vzdychla jsem.

„Proč už zase vzdycháš?“ Xemerius obrátil oči v sloup. „To přece nemůže škodit, když půjde s námi.“ Rozpřáhl křídla. „Obletím rychle svoje kolečko a mrknu se, jestli zbytek rodiny pevně spí. Nechceme přece, aby nás načapala tvoje orlonosá tetka, až budeme hledat diamanty.“

„Jaké diamanty?“

„Mysli přece pozitivně!“ Xemerius už odtřepotal pryč. „Co bys radši? Diamanty nebo rozkládající se pozůstatky neposlušné služebné? Všechno je otázka úhlu pohledu. Sejdeme se před tím tlustým strýcem s herkou.“

„Mluvíš s nějakým duchem?“ Nick se znova objevil za mnou, zhasnul světlo na chodbě a místo toho rozsvítil baterku.

Přikývla jsem. Nick nikdy nezpochybňoval, že bych opravdu mohla vidět duchy, právě naopak. Už jako čtyřletý (to mně bylo osm) mě vehementně obhajoval, když mi někdo nechtěl věřit. Například teta Glenda. Pokaždé jsme se pohádali, když s námi šla do Harrods a já si povídala s milým portýrem, panem Grizzlem. Protože byl pan Grizzle už padesát let po smrti, nemohl nikdo dost dobře chápat, proč jsem se zastavila a začala rozkládat o Windsorech (pan Grizzle byl zapáleným královniným ctitelem) a o příliš vlhkém červnu (počasí bylo Grizzleho druhé nejoblíbenější téma). Někteří lidé se smáli, někteří považovali dětskou fantazii za „skvostnou“ (což mnozí podtrhli tím, že mě pohladili po vlasech), jiní prostě jen vrtěli hlavou, ale nikdo se kvůli tomu nerozčiloval tak jako teta Glenda. Protože jí bylo trapně, vlekla mě pokaždé hned dál, a když jsem se vzpírala, tak mi nadávala, že si mám vzít příklad z Charlotte (která mimochodem už tehdy byla tak doko-

nalá, že jí nesklouzla ani sponečka do vlasů), a – což bylo nejpodlejší – vyhrožovala mi, že nedostanu dezert. Ale přestože svoje hrozby pak i naplnila (a já miluju dezerty na všechny způsoby, dokonce i švestkový kompot), nepřenesla jsem přes srdce představu, že bych měla kolem pana Grizzleho prostě jen tak projít. Nick se mi pokaždé pokoušel pomoci tím, že tetu Glendu úpěnlivě prosil, ať mě pustí, že chudák Grizzle si jinak nemá s kým popovídat, a pokaždé ho teta Glenda naprosto vyšachovala tím, že sladounce pronesla: „Ach, malý Ničíku, kdy konečně pochopíš, že se tvoje sestra jen snaží dělat důležitou? Žádní duchové nejsou! Nebo ty snad nějakého vidíš?“

Nick pak musel smutně zavrtět hlavou a teta Glenda se triumfálně usmívala. V den, kdy se rozhodla, že už s námi do Harrods nikdy nepůjde, Nick překvapivě změnil taktiku. Droboučký a s buclatými tvářičkami (Byl tak roztočilý jako malý kluk a jak rozkošně šišlal!) si stoupl před tetu Glendu a rozkřikl se: „Víš, co mi pan Grizzle teď pověděl, teto Glendo? Pověděl mi, že jsi zlomyslná flustlovaná čarodějnice!“ Pan Grizzle by samozřejmě nikdy nic takového neřekl (na to byl příliš slušný a teta Glenda příliš dobrá zákaznice), ale moje máma ze sebe předešlý večer vypustila něco podobného. Teta Glenda stiskla rty, popadla Charlotte za ruku a jednoduše odpochovala pryč. Doma z toho pak byla docela ošklivá hádka s mámou (máma se zlobila, že jsme museli sami najít cestu domů, a teta Glenda jednoznačně poznala, že flustlovaná čarodějnice pochází z úst její sestry) a důsledek toho všeho byl, že už jsme nesměli chodit s tetou Glendou nakupovat. Slovo „flustlovaný“ ovšem dodneška rádi používáme.

Když jsem byla starší, přestala jsem všem lidem vyklá-

dat, že vidím věci, co oni ne. Což je to nejchytřejší, co můžete udělat, pokud nechcete, aby si o vás ostatní mysleli, že jste blázen. Jen před svými sourozenci a Leslie jsem se nikdy nemusela přetvařovat, ti mi totiž věřili. Mámou a pratetou Maddy jsem si nikdy nebyla docela jistá, ale přinejmenším si ze mě nedělaly legraci. Protože tetu Maddy v nepravděpodobných intervalech přepadaly podivné vize, nejspíš moc dobře věděla, jak se cítí někdo, komu nikdo nevěří.

„Je milý?“ zašeptal Nick. Světelný kužel baterky tancoval po schodech.

„Kdo?“

„No ten duch.“

„Jde to,“ zamumlala jsem podle pravdy.

„A jak vypadá?“

„Docela roztomile. Ale myslí si, že je nebezpečný.“ Zatímco jsme se po špičkách plížili dolů do druhého patra, kde bydlely tetu Glenda a Charlotte, pokusila jsem se Xemeriusa popsat tak dobře, jak jsem jen dovedla.

„Hustý,“ zašeptal Nick. „Neviditelné domácí zvířátko! Fakt ti závidím!“

„Domácí zvířátko! Jen to prosím neříkej, až u toho bude Xemerius.“ Napůl jsem doufala, že svou sestřenku uslyším skrz dveře chrápat, ale samozřejmě že nechrápala. Perfektní lidé nevydávají ze spánku žádné nepěkné zvuky. Flustlující.

O půl patra níž můj malý bráška zívnuł a já měla najednou špatné svědomí. „Poslechni, Nicku, je půl čtvrté ráno a ty musíš vstávat do školy. Máma mě zabije, jestli zjistí, že jsem tě nenechala spát.“

„Nejsem ani trošičku unavený! A opovaž se mě z toho teď vyšachovat! Co tam asi dědeček schoval?“

„Nemám nejmenší tušení – možná knihu, v které mi všechno vysvětluje. Nebo aspoň dopis. Dědeček byl velmistrem Strážců. Moc dobře věděl o mně a těchhle časocestovacích záležitostech a taky věděl, že to nebyla Charlotte, kdo zdědil ten gen, ale já. Protože jsem ho totiž osobně v minulosti potkala a pověděla jsem mu to.“

„Ty se máš,“ zašeptal Nick a skoro stydlivě dodal: „Upřímně řečeno si na něj už moc nepamatuju. Vím jenom, že měl vždycky dobrou náladu a nebyl ani trochu přísný, na rozdíl od lady Aristy. Kromě toho vždycky voněl po karamelu a ještě něčem podivně kořeněném.“

„To byl dýmkový tabák – pozor!“ Jen tak tak jsem Nicka zarazila. Mezitím jsme totiž prošli druhým patrem a cestou do prvního bylo pár nepěkných schodů, které děsně skřípaly. Léta nočního plížení do kuchyně koneckonců musela zanechat nějaký efekt. Obešli jsme nebezpečná místa a konečně dorazili k obrazu praprapraprastrýce Hughy.

„O. k. Tak jsme tady!“

Nick posvítíl našemu předkovi baterkou do obličeje. „To je tak sprostý, že svého koně nazval Fat Annie! To zvíře je úplně vyzáblý, zato on sám vypadá jako prase na výkrm s knírem!“

„Jo, to si taky myslím.“ Nahmatala jsem zástrčku za rámem, která spouštěla mechanismus tajných dveří. Jako vždycky trochu drhnul.

„Všichni spí jako mimina.“ Xemerius s funěním přistál na schodech vedle nás. „To znamená všichni až na pana Bernharda. Ten očividně trpí poruchou spánku. Ale bez starosti, nepřijde nám do cesty, zásobil se v kuchyni studenými pářečky a dívá se na film s Clintem Eastwoodem.“

„Bezva.“ Obraz se s obvyklým skřípěním odsunul dozadu a odhalil vchod k několika schůdkům mezi zdmi, které končily jen metr a půl před dalšími dveřmi. Ty vedly do koupelny v prvním patře a z druhé strany byly zamaškované zrcadlem. Dřív jsme tudy často chodili (vtip byl v tom, že jste nikdy nemohli vědět, jestli zrovna někdo není v koupelně), ale k čemu byl tenhle tajný vchod skutečně dobrý, na to jsme nikdy nepřišli. Možná se některému z našich předků líbila představa, že může z oné místnosti kdykoli zmizet.

„A kde je ta bedna, Xemeriusi?“ zeptala jsem se.

„Blebo. Mehi hdmi.“ V polotmě jsem to pořádně neviděla, ale znělo to, jako by se dloubal v zubech.

„Xemerius je docela jazykolam,“ řekl Nick. „Budu mu říkat Xemi. Nebo Merry. Můžu přinést tu bednu?“

„Je někde vlevo,“ řekla jsem.

„Chám jsi jahykolam,“ prsknul Xemerius. „*Šemi* nebo *Merry* – ho by he ti tak híbilo! Pocháhím h dlouhé vinie mochných dévonů a nache méno...“

„Poslechni, ty máš něco v puse?“

Xemerius si odplivnul a mlasknul. „Teď už ne. Sežral jsem toho holuba, co spal na střeše. Pitomý peří.“

„Ty nemůžeš jíst!“

„Nemá o ničem ani ponětí, ale pokaždé si musí přihrát svoji polívčičku,“ řekl Xemerius uraženě. „A nedopřeje mi ani holoubka.“

„Nemůžeš sníst holuba,“ zopakovala jsem. „Jsi duch.“

„Jsem *démon*! Můžu sníst, co budu chtít! Jednou jsem dokonce spořádal celého kněze. Se sutanou a škrobeným límečkem. Proč koukáš tak nevěřičně?“

„Dávej radši pozor, jestli někdo nejde.“

„Hej! Ty mi snad nevěříš?“

Nick už sešel po schodech a osvětloval baterkou zdi. „Nic nevidím.“

„Bedna taky stojí mezi zdmi. V dutině, ty dutohlave,“ řekl Xemerius. „A já nelžu! Když řeknu, že jsem snědl holuba, tak jsem snědl holuba.“

„Je v dutině za cihlami,“ informovala jsem Nicka.

„Žádná z nich ale nevypadá, že by byla uvolněná.“ Můj bráška si kleknul a zkoušel na ně zatlačit rukama.

„Hejhaló, mluvím s tebou!“ dožadoval se Xemerius pozornosti. „Ignoruješ mě snad, ty plačko jedna?“ Když jsem neodpověděla, vykřikl: „No dobře, byl to *duch holuba*! Ale to se taky počítá.“

„Duch holuba – no není to k smíchu? I kdyby existovali holubí duchové – a já jsem ještě nikdy žádného neviděla – nemohl bys je sníst, duchové se nemůžou vzájemně zabíjet.“

„Všechny jsou naprosto pevný,“ zahlásil Nick.

Xemerius rozzuřeně odfrknul: „Zprv i holubi se můžou rozhodnout, jestli zůstanou na zemi jako duchové, ví bůh proč. Možná má nějaké nevyřízené účty s kočkou. A zadruhé mi, prosím pěkně, vysvětli, jak rozeznáš normálního holuba od jeho ducha! A zatřetí jeho duší život skončí, když ho sežeru. Protože já nejsem obyčejný duch, nýbrž – nevím, kolikrát už jsem to musel říkat – *démon*. Možná ve vašem světě moc nezmůžu, ale ve světě duchů jsem docela velká šajba. Kdy to konečně pochopíš?“

Nick se znovu postavil a párkrát narazil do zdi. „Ne, nic s tím nezmůžeme.“

„Pšt! Přestaň s tím, děláš rámus.“ Vykoukla jsem z chodby a vyzývavě jsem se podívala na Xemeriusa. „No, super, ty šajbo. Co teď?“

„Co jako? Neřekl jsem ani slovo o uvolněných cihlách.“

„A jak se k tomu asi tak teď máme dostat?“

Odpověď „kladivem a dlátem“ byla očividná. Ovšem neřekl ji Xemerius, ale pan Bernhard. Ztuhla jsem leknutím. Stál tam sotva metr nade mnou. V polotmě jsem viděla, jak se jeho soví brýle blýskají. A jeho zuby. On se snad smál?

„Ale do háje!“ Xemerius leknutím vyplivl hlt vody na běhoun. „To ty pářečky snad vdechnul. Nebo ten film nestál za nic. Na Clinta Eastwooda už se nedá spolehnout.“

Bohužel jsem ze sebe nebyla schopná dostat víc než: „Ccco?“

„Kladivo a dláto by byla ta nejlepší volba,“ zopakoval pan Bernhard pohotově. „Ale navrhuji, abyste tento plán odsunula na později. Už kvůli tomu, abyste nerušila noční klid obyvatel, až budete tu truhlu vytahovat z úkrytu. Ach, je tu i pan Nick.“ Podíval se do světla Nickovy baterky a ani nemrkl. „Bosý! Nastydnete se.“ On sám měl pantofle a elegantní župan s vyšitým monogramem W. B. (Walter? Willy? Wignad? Pro mě byl pan Bernhard vždycky muž bez křestního jména.)

„Odkud víte, že hledáme bednu?“ zeptal se Nick. Jeho hlas byl rozhodný, ale podle vytřeštěných očí jsem poznala, že je stejně vyděšený a překvapený jako já.

Pan Bernhard si znovu poposunul brýle. „Nu, pravděpodobně proto, že jsem tam tuto – ehm – *bednu* osobně zazdíl. Jedná se o cennou, dřevem vykládanou truhlu, starožitnost z raného 18. století, která patřila vašemu dědečkovi.“

„A co je v ní?“ zeptala jsem se, když už jsem byla schopná promluvit.

Pan Bernhard se na mě káravě podíval. „Samozřejmě mi nepříslušelo se na něco takového dotazovat. Tu truhlu jsem tu pouze schoval na příkaz vašeho dědečka.“

„To mi nenamluví,“ zahuhňal nevrle Xemerius. „Když jinak všude strká ten svůj zvědavej čumák. A připlíží se, když jednoho předtím ukolíbal pářečkama. To je ale jenom tvoje chyba, nevěřící pokojová fontáno! Kdybys mě neosočovala ze lži, nebyl by nás tenhle pravěkej vejř pře-kvapil.“

„Samozřejmě vám rád pomohu tu truhlu vytáhnout,“ pokračoval pan Bernhard. „Ale upřednostňoval bych dnešní večer, až budou vaše babička a teta na setkání dámského Rotary klubu. Proto bych nyní navrhoval, abychom šli všichni do postele, koneckonců ráno musíte do školy.“

„Jo, jasně a mezitím sám vyseká tu věc ze zdi,“ řekl Xemerius. „Pak shrábne diamanty a nechá nám v bedně pár starých ořechů. To znám.“

„Nesmysl,“ zamumlala jsem. Kdyby pan Bernhard chtěl, mohl to udělat už dávno, protože kromě něj o té bedně nikdo jiný nevěděl. Co v ní ksakru může být, že ji dědeček nechal zazdít ve svém vlastním domě?

„Proč nám chcete pomoci?“ zeptal se Nick. Dovedl vyslovit otázky, co jsem měla taky na jazyku, dost netaktně.

„Protože dovedu zacházet s kladivem a dlátem,“ řekl pan Bernhard. A tiše dodal: „A protože tu bohužel nemůže být váš dědeček, aby mohl stát po boku slečny Gwendolyn.“

Najednou se mi znovu stáhlo hrdlo a musela jsem bojovat se slzami. „Děkuju,“ zamumlala jsem.

„Neradujte se předčasně. Klíč k té truhle se... ztratil. A já nevím, jestli přenesu přes srdce znehodnotit tak cenný kus páčidlem,“ vzdychl pan Bernhard.

„To znamená, že mámě ani lady Aristě nic neřeknete?“ zeptal se Nick.

„Ne, pokud okamžitě půjdete do postele.“ Znovu jsem zahlédla, jak se v polotmě zableskly jeho zuby, pak se otočil a vykročil po schodech nahoru. „Dobrou noc. Zkuste se ještě trochu vyspat.“

„Dobrou noc, pane Bernharde,“ zamumlali jsme s Nickem.

„Holomku stará,“ řekl Xemerius. „Nemysli si, že tě spustím z očí!“

*Kruh krve ukončení káže,
kámen mudrců věčnost sváže.
V šatech mládí vzkypí nových sil,
nesmrtelnému by tak moc do žil vлил.*

*Pozor však, až vyjde dvanáctá hvězda!
Osud pozemského cestu svou sezná.
Mládí taje, dubu zvoní hrana,
doba jeho žití na zemi je daná.*

*Dvanáctá hvězda zbledne, to je ta chvíle,
kdy orel navždy dojde svého cíle.
Láska hvězdu bolí, žal ji drtí,
a tak se sama vysvobodí smrtí.*

Z tajných zápisků hraběte Saint Germaina

2.

„Takže?“ Naše spolužačka Cynthia se před námi rozkročila, ruce v bok a zatarasila nám cestu nahoru do prvního patra. Studenti, co ji museli zleva a zprava obcházet, si stěžovali na zácpu. Cynthia to nechávalo naprosto chladnou. Otáčela svou ošklivou kravatou, co patřila ke školní uniformě Saint Lennox, mezi prsty a nasadila vážný obličej. „Jak si mám představit vaše kostýmy?“ O víkendu bude mít narozeniny a pozvala nás na každoroční kostýmovou párty.

Leslie rozčileně zavrtěla hlavou. „Víš, že jsi čím dál tím víc praštěná, Cyn? Totiž, už dřív jsi byla divná, ale poslední dobou je to fakt nápadný. Hostů se přece nemůžeš ptát, co si oblečou na tvoji párty!“

„Přesně! Ještě nakonec budeš muset slavit sama.“ Pokusila jsem se protáhnout kolem. Ale Cynthiina ruka na mojí paži mě bleskurychle zastavila.

„Pokaždé si vymyslím tak zajímavé motto a pak se objeví zábavokazové, co se ho nedrží,“ řekla. „Připomenu jen *karnaval zvířat* a lidi, co se objevili s jedním pérem ve vlasech a tvrdili, že jdou za kuře! Jo, jen klidně koukej provinile, Gwenny. Moc dobře vím, čím to byl nápad.“

„Ne každý má mámu, jejímž koníčkem je vyrábět sloní masky z papírmaše,“ hlesla Leslie a já jen ponuře a s mizernou náladou zamumlala: „Musíme jít.“ Chtěla jsem